

Книгата на Даниил — сто и деветнадесетото издание

Пророческото значение на историческите ориентири: разбиране на последните дни чрез библейската символика

Jeff Pippenger

2024-03-06

Сто четиридесет и четирите хиляди са представени като онези, които са очистени от Вестителя на завета, а голямото множество е представено чрез белите одежди на мъченичеството. Първият от двата свещени периода на последните дни определя делото на вестителя, който приготвя пътя за Вестителя на завета, а вторият период представя делото на Илия. Първият период представя следствения съд над живите в лаодикийския адвентизъм, а вторият период представя изпълнителния съд над съвременния Рим.

„Знамението“ да се напуснат градовете в последните дни е било неразбрано от Лаодикийския адвентизъм. Сестра Уайт ни уведомява, че разрушението на Ерусалим от 66 до 70 сл. Хр. дава илюстрация на предупредителния знак за Божия народ в последните дни.

„Не е далечно времето, когато, подобно на първите ученици, ще бъдем принудени да търсим убежище в пустинни и уединени места. Както обсадата на Ерусалим от римските войски беше знак за бягство за юдейските християни, така и присвояването на власт от страна на нашата нация чрез указа, налагащ папската събота, ще бъде предупреждение за нас. Тогава ще бъде време да напуснем големите градове, като подготовка за напускането на по-малките и за преселване в уединени домове на скрити места сред планините.“ Свидетелства, том 5, 464.

Обсадата на Ерусалим, която беше знакът за бягство, беше първата обсада, наложена от Цестий. Следователно Цестий представляваше заплаха, която временно беше отстранена, защото, след като постави обсадата, той впоследствие се оттегли по тайнствен начин и историците никога не са могли да установят логиката на това негово действие.

„След като римляните под предводителството на Цестий бяха обкръжили града, те неочаквано изоставиха обсадата, когато всичко изглеждаше благоприятно за незабавно нападение.“ Великата борба, 31.

През 80-те и 90-те години на XIX век сенаторът Хенри У. Блеър от Ню Хемпшир внесе в Конгреса поредица от законопроекти, с които неделята да бъде определена като Национален ден за почивка. Тези законопроекти обикновено бяха наричани „Блеъровите неделни законопроекти“. Сенатор Блеър беше твърд застъпник за спазването на неделята като ден за почивка и религиозно поклонение. Той вярваше, че единен ден за почивка би имал положително нравствено и обществено въздействие върху американското общество. Макар усилията му да спечелиха известна подкрепа, особено от религиозни групи, те срещнаха и съпротива, включително поради опасения относно разделението между църква и държава.

Това беше първият опит за прокарване на неделно законодателство в историята на звяра от земята, на когото бе отредено да заговори като змей, когато в крайна сметка приеме неделен закон. Именно на тази поредица от законопроекти на Блеър А. Т. Jones, един от вестителите на сесията на Генералната конференция от 1888 г., се противопостави в залите на Конгреса така красноречиво. След няколко опита сенатор Блеър изгуби инерцията на своя натиск за Национален ден на почивка. В пряка връзка с тази история и с последиците от един Национален ден на почивка (неделя), може да бъде разгледано историческото свидетелство за съветите на Елън Уайт.

Онова, което се открива при прегледа на нейните предупреждения относно неделния закон, е сериозно и широко неразбрано в лаодикийския адвентизъм. В контекста на необходимостта да бъдем извън градовете, в току-що цитирания пасаж тя пише, че „тогава ще бъде време да се напуснат големите градове, като подготовка за напускане на по-малките, за уединени домове в усамотени места сред планините“. Тя многократно е учила, че Божият народ трябва да живее на село, но нейните съвети по въпроса за живота на село преди 1888 г. поставят нейното указание да се напуснат градовете в контекста на това, че в близко бъдеще Божият народ ще трябва да напусне градовете. След 1888 г., в писмените си наставления относно живота на село, тя никога не се отклони от съвета, че ние вече трябва да сме извън градовете.

Законопроектите на Блеър за национален ден на почивка, които се появиха в историята, бяха „знакът“ да се напуснат градовете; и макар че законопроектите на Блеър изгубиха необходимия устрем, за да изпълнят тази задача, и се оттеглиха в тъмнината на историята, „знакът“ за бягство бе даден. Той бе даден при историческия ориентир на първата обсада, донесена от Цестий. Скоро идващият неделен закон е представен чрез обсадата на Тит; и ако някои лаодикийски адвентисти все още са в градовете, когато тази обсада настъпи, те ще загинат с нечестивите.

Има два пророчески периода в последните дни. Те са разделени от скоро идващия неделен закон. Първият период е следственият съд над живите в Лаодикийския адвентизъм, а вторият период е изпълнителният съд над римската блудница. Тези два периода са многократно илюстрирани, защото именно в тези два периода притчата за десетте девиси се изпълнява до най-малката буква, както това стана в милеристката история. Времето на забавянето в притчата е времето на забавянето от втора глава на Авакум, така че двата периода, които разглеждаме, бяха също така илюстрирани и от втора глава на Авакум. Притчата за десетте девиси и втора глава на Авакум се изпълниха до най-малката буква в милеристката история, и когато това стана, тогава се изпълни и дванадесета глава на Езекиил, стихове двадесет и един до двадесет и осем.

Последните осем стиха от дванадесета глава на Езекиил посочват време, когато „изпълнението на всяко видение“ ще се осъществи — време, когато Бог „няма вече да отлага“ Своите видения. Двата исторически периода, които се повтарят толкова често и които обозначават изследователния съд над живите в лаодикийския адвентизъм и изпълнителния съд над тирската блудница, са пророческият период, в който всяко видение в

Библията достига своето съвършено и окончателно изпълнение. В този период се утвърждават сто четиридесет и четирите хиляди и те представляват онази група, която не умира, а живее до завръщането на Христос. В двадесет и първа глава на Лука Христос посочва „белег“, който показва кога това поколение е настъпило.

В двете истории, представени чрез „знака“ за бягство, както са изложени от Христос във връзка с мерзостта на запустението, са отбелязани два периода, и тяхното начало и края им имат „знак“ в началото на периода и „знаци“ при неговия край. „Знакът“, който Христос посочи като представящ последното поколение, което ще живее, докато Той дойде в облаците, е доказателството, че сега се намираме в последното поколение от земната история.

В двадесет и първа глава на Лука Исус посочва историята — от трите години и половина на потъпкването и разрушението на буквалния Ерусалим от 66-та до 70-та година, до края на трите години и половина на потъпкването на духовния Ерусалим, което започна през 538 г. и завърши през 1798 г.

А когато видите Йерусалим обкръжен от войски, тогава знайте, че запустението му е наближило. Тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините; и които са сред него, нека излязат вън; а онези, които са по селските места, нека не влизат в него. Защото това са дни на възмездие, за да се изпълни всичко, което е писано. Но горко на бременните и на кърмачките в онези дни! защото ще има голяма беда в земята и гняв върху този народ. И ще паднат от острието на меча, и ще бъдат отведени в плен между всички народи; и Йерусалим ще бъде тъпкан от езичниците, докато се изпълнят времената на езичниците. Лука 21:20–24.

„Времената“ на потъпкването на Ерусалим от езичниците са в множествено число, защото представляват потъпкването на буквалния Ерусалим, което завърши в 70 година, и потъпкването на духовния Ерусалим, което завърши през 1798 година. Езичниците представляват както езичеството, така и папството, и именно тези две сили са предметът на видението в въпроса от осмата глава на Даниил, който пита: „Докога?“

Тогава чух един светец да говори; и друг светец каза на онзи определен светец, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението, което докарва запустение, така че и светилището, и множеството да бъдат тъпкани под нозете? Даниил 8:13.

„Времената на езичниците“ в двадесет и първа глава на Лука се отнасят до две хиляди петстотин и двадесетте години на Божието отмъщение върху северното царство, започнали през 723 г. пр. Хр. и завършили през 1798 г. Годианата 538 отбелязва момента, когато човекът на греха застана на свящото място и провъзгласи, че е Бог, като по този начин раздели периода на два равни периода от по хиляда двеста и шестдесет години. Вторият период от хиляда двеста и шестдесет години е същата история, за която е отбелязано, че завършва в двадесет и първа глава на Лука, стих двадесет и четвърти, когато „времената на езичниците“ се изпълниха. В историческия разказ, който Исус посочва на Своите ученици,

стих двадесет и четвърти довежда свидетелството, дадено на учениците, до „времето на края“ през 1798 г. Оттам нататък Исус започва да посочва „знаменията“, свързани с милеритското движение.

И ще има знамения в слънцето, и в луната, и в звездите; а на земята — бедствие на народите в недоумение; морето и вълните ще бучат; човешките сърца ще прималяват от страх и от очакване на онова, което иде върху света; защото небесните сили ще се разклатят. И тогава ще видят Човешкия Син да иде в облак със сила и голяма слава. А когато почне да става това, изправете се и подигнете главите си; защото вашето изкупление наближава. Лука 21:25–28.

Исус заявява, че „ще има знамения“, и ги определя като знамения в слънцето и луната, и в звездите, смут сред народите, разклащане на небесните сили, и тогава Човешкият Син идва в облак. Всички тези „знамения“ се изпълниха в милеритската история.

„Пророчеството не само предсказва начина и целта на идването на Христос, но и представя знаци, по които хората трябва да познаят кога то е близо. Исус каза: „Ще има знамения в слънцето, в луната и в звездите.“ Лука 21:25. „Слънцето ще потъмнее, и луната няма да даде светлината си, и звездите небесни ще паднат, и силите, които са на небесата, ще се разклатят. И тогава ще видят Човешкия Син да иде на облаци с голяма сила и слава.“ Марк 13:24–26. Така Откровителят описва първото от знаменията, които ще предшестват второто пришествие: „И настана голям трус; и слънцето стана черно като вретинище от козина, и луната стана като кръв.“ Откровение 6:12.

„Тези знамения бяха видени преди настъпването на деветнадесетото столетие. В изпълнение на това пророчество през 1755 година настъпи най-страшното земетресение, което някога е било записано....“

„Двадесет и пет години по-късно се яви следващото знамение, споменато в пророчеството — помрачаването на слънцето и луната. Онова, което правеше това още по-забележително, бе фактът, че времето на неговото изпълнение беше определено посочено. В разговора на Спасителя с Неговите ученици на Елеонския хълм, след като описа дългия период на изпитание за църквата — 1260-те години на папско преследване, относно които бе обещал, че скръбта ще бъде съкратена, — Той така спомена някои събития, които трябваше да предшестват Неговото идване, и определи времето, когато първото от тях щеше да бъде видяно: „В ония дни, след оная скръб, слънцето ще потъмнее и луната не ще даде светлината си.“ Марк 13:24. 1260-те дни, или години, завършиха през 1798 г. Четвърт век по-рано преследването беше почти напълно престанало. След това преследване, според думите на Христос, слънцето трябваше да се помрачи. На 19 май 1780 г. това пророчество се изпълни....“

„Христос бе заповядал на Своя народ да бди за знаменията на Неговото пришествие и да се радва, когато съзре белезите на своя идващ Цар. „А когато почне да става това, изправете се и подигнете главите си; защото избавлението ви наближава“ — каза Той. Той посочи на Своите последователи разлистващите се през пролетта дървета и рече: „Когато се разпукат, вие сами виждате и знаете, че лятото е вече близо. Така също и вие,

когато видите да става това, да знаете, че Божието царство е близо.“ Лука 21:28, 30, 31.“
Великата борба, 304, 306–308.

Тройното приложение на трите Рима показва, че при потъпкването на Ерусалим от езическия Рим, а след това и от папския Рим, потъпкването на светилището и множеството от съвременния Рим бе представено чрез период от или хиляда двеста и шестдесет дни (езическият Рим), или хиляда двеста и шестдесет пророчески години (папският Рим). Символичните хиляда двеста и шестдесет дни (четиридесет и два месеца), които обозначават периода на преследване от съвременния Рим срещу верния Божий народ, ще бъдат за всеки период свързани с един-единствен „знак“, който определя времето за бягство на верните от този период. Всеки от трите периода завършва с проявлението на няколко „знака“, а не на един-единствен „знак“, както в началото на периода.

„В полунощ Бог проявява Своята сила за избавлението на Своя народ. Слънцето се появява, сияещо в своята мощ. Знамения и чудеса следват в бърза последователност. Нечестивите гледат със страх и изумление тази сцена, докато праведните съзерцават с тържествена радост белезите на своето избавление. Всичко в природата сякаш е извадено от своя ход. Потоците престават да текат. Издигат се тъмни, тежки облаци и се сблъскват един с друг. Сред разгневените небеса има едно ясно пространство с неописуема слава, откъдето идва Божият глас като шум от много води, казващ: „Сбъдна се.“ Откровение 16:17.“ Великата борба, 636.

Периодът на изпълнителния съд над римската блудница започва с издигането на знамето, което показва, че Божието друго стадо, което все още е във Вавилон, трябва да побегне. Този период завършва със „знамения и чудеса“. Този период започва с „втория глас“ от осемнадесета глава на Откровение и завършва с Божия глас. Разбира се, първият и вторият глас от осемнадесета глава на Откровение са гласът на Христос. Първият глас посочва началото на изследователния съд над живата лаодикийска адвентна църква, а вторият глас посочва края на този период, но също така отбелязва началото на изпълнителния съд над римската блудница.

Цялата история се управлява от седмицата, в която Христос потвърди завета, а скоро идващият неделен закон е предобразен като средния ориентир, както е предобразен чрез кръста. И двете истории носят белега на Алфа и Омега, защото началото и краят във всяка от тях са представени от Божия глас. Те също така представят истината, защото средният ориентир е бунтът на неделния закон, а еврейската дума „истина“ е образувана от първата, тринадесетата и последната буква на еврейската азбука. Първият глас в Откровение, глава осемнадесета, е гласът на Христос; последният глас е Божият глас; а гласът в средата, който също е Божият глас, е и мястото, където бунтът на тринадесетата буква е представен чрез земния звяр, който „говори“ като змей, както е представено в Откровение, глава ТРИНАДЕСЕТА.

Знамето при скоро идващия неделен закон представлява „знака“ за бягство за Божиите верни, но то също така показва, че началото на пророческия период, който завършва с издигането на знамето, също трябва да има „знак“. Този „знак“ е онова, което Исус посочва

като доказателство, че е дошло последното поколение на планетата Земя. В двадесет и първа глава на Лука учениците питат какво е имал предвид Христос, когато е казал, че храмът ще бъде разрушен.

И те Го попитаха, казвайки: Учителю, а кога ще бъдат тези неща? и какво ще бъде знамението, когато тези неща станат? Лука 21:7.

Тогава Исус започва да очертава историята, която води до 70-а година, когато храмът и градът щяха да бъдат разрушени, и продължава до двадесет и четвъртия стих, където посочва кога ще се изпълнят „времената“ на езичниците.

И те ще паднат от острието на меча и ще бъдат отведени в плен между всичките народи; и Ерусалим ще бъде тъпкан от езичниците, докато се изпълнят времената на езичниците. Лука 21:24.

Представата, че този стих се отнася до буквалния Йерусалим, се основава върху католическото богословско безумие, наречено футуризм, което прилага символичното буквално и поставя изпълнението на пророчествата изключително в края на света. Нападението срещу правилното приложение на този стих е било голямо сатанинско нападение през цялото време на четенето на Новия Завет. Буквалният Йерусалим престана да бъде символ на пророческия Йерусалим по времето на Христос, когато буквалното пророчество промени духовното приложение. Това откровение беше основно учение, утвърдено от апостол Павел. Потъпкването на Йерусалим обозначава хилядата двеста и шестдесетте години на папски мрак от 538 до 1798 година.

А двора, който е вън от храма, остави вън и не го измервай; защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. Откровение 11:2.

Пророческият Йерусалим престана да бъде символ на избрания град на кръста.

„Колко много са онези, които смятат, че би било добро нещо да стъпят на земята на древния Йерусалим и че тяхната вяра би била много укрепена чрез посещение на местата от живота и смъртта на Спасителя! Но древният Йерусалим никога няма да бъде свято място, докато не бъде очистен от пречистващия огън от небето.“ Review and Herald, 9 юни 1896 г.

След като в двадесет и четвърти стих Исус отвежда учениците до времето на края през 1798 година, Той след това въвежда милеритското време, когато в историята прозвучава вестта на първия ангел.

И ще има знамения в слънцето, и в луната, и в звездите; а на земята — бедствие между народите, в недоумение; морето и вълните ще бучат; сърцата на хората ще прималееят от страх и от очакване на онова, което иде върху света; защото небесните сили ще се разклатят. И тогава ще видят Човешкия Син да иде в облак със сила и голяма слава. А когато почне да става това, изправете се и подигнете главите си; защото избавлението ви наближава. Лука 21:25–28.

Знаменията, които въведоха Милеритската история, се изпълниха в съгласие с неизменно действената сила на Божието Слово.

„Знаменията в слънцето, луната и звездите са се изпълнили.“ Review and Herald, 22 ноември 1906 г.

Ще продължим с двадесет и първа глава на Евангелието според Лука в следващата статия.

„На 16 декември 1848 г. Господ ми даде видение за разтърсването на небесните сили. Видях, че когато Господ каза „небе“, давайки знаменията, записани от Матей, Марк и Лука, Той имаше предвид небето; и когато каза „земя“, имаше предвид земята. Небесните сили са слънцето, луната и звездите. Те владеят на небесата. Земните сили са онези, които владеят на земята. Небесните сили ще бъдат разтърсени от Божия глас. Тогава слънцето, луната и звездите ще бъдат преместени от местата си. Те няма да преминат, а ще бъдат разтърсени от Божия глас.

„Тъмни, тежки облаци се надигнаха и се сблъскаха един с друг. Небесният свод се разцепи и се отдръпна; тогава можехме да погледнем нагоре през откритото пространство в Орион, откъдето дойде гласът на Бога. Светият Град ще слезе през това открито пространство. Видях, че земните сили сега се разтърсват и че събитията идват в определен ред. Война и слухове за война, меч, глад и мор са първите, които разтърсват земните сили; после гласът на Бога ще разтърси слънцето, луната и звездите, а също и тази земя. Видях, че разтърсването на силите в Европа не е, както някои учат, разтърсването на небесните сили, а е разтърсването на разгневените народи.“ Ранни писания, 41.